

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Y. C.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2021, č. j. KRPB-201689-57/ČJ-2020-060022-SVZ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2021, č. j. 34 A 6/2021 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl dne 24. 10. 2020 zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dne 25. 10. 2020 žalovaná žalobce zajistila za účelem realizace správního vyhoštění, původně na 60 dnů. Žalovaná následně dobu trvání zajištění dne 22. 12. 2020 prodloužila o 50 dnů. V záhlaví uvedeným rozhodnutím ji prodloužila o dalších 40 dnů, do 22. 3. 2021.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) výše uvedeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že odůvodnění prodloužení doby trvání zajištění je přezkoumatelné a stručné odůvodnění žalované k této otázce plně postačuje (žalovaná především odkázala na stále probíhající řízení před krajským soudem o žalobě žalobce proti pravomocnému rozhodnutí o jeho správním vyhoštění). Pochybení neshledal krajský soud ani v tom, že žalovaná se zabývala pouze velmi stručně existencí reálného předpokladu vyhoštění ve vztahu k důvodům znemožňujícím vycestování žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí žalované totiž plynulo, že se touto otázkou zabývala důkladněji v samotném řízení o správním vyhoštění žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[4] Namítl, že krajský soud nesprávně vyhodnotil jeho stěžejní žalobní námitku spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná dostatečně nepopsala konkrétní kroky prováděné za účelem realizace správního vyhoštění. Dle stěžovatele krajský soud postupoval v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, podle nějž správní orgán musí v odůvodnění takového výroku uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Žalovaná rovněž v odůvodnění rozhodnutí musí na základě svých zkušeností kvalifikovaně odhadnout, jak dlouho může trvat provedení každého z uvedených úkonů. Nedostatečné odůvodnění délky zajištění je proto dle stěžovatele tak zásadní vadou, že rozhodnutí žalované musí být zrušeno. Platí to zvláště v případě rozhodnutí omezujícího osobní svobodu stěžovatele, jež je navíc vydáváno jako první úkon ve správním řízení bez možnosti seznámit se předtím s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná (§104a s. ř. s.); k tomuto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS.

[7] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že se skutkově i právně obdobným případem zabýval již ve svém usnesení ze dne 22. 10. 2021, č. j. 8 Azs 171/2021 - 26, a v projednávaném případě neshledal důvod se od zaujatého názoru odklonit.

[8] Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích konstantně vychází z judikurního závěru, že nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 13. 11. 2020, č. j. 5 As 157/2019-27, bod 20, a tam uvedená další rozhodnutí).

[9] Z těchto závěrů o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud běžně vychází i při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí o (prodloužení) zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, tj. rozhodnutí omezujících osobní svobodu a dle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vydaných jako první úkon ve správním řízení (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 71/2012-46, bod 15, a ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 330/2018-30, bod 41). V nyní posuzované věci závěry krajského soudu ohledně otázky přezkoumatelnosti napadeného

rozhodnutí této judikatuře zcela odpovídají.

[10] Pokud se stěžovatel dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011 - 79, pak již v tomto rozsudku, jakož i v rozsudku ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 Azs 3/2021 - 27, bod 31, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že v tehdejších případech tvořila odůvodnění části výroku týkající se doby zajištění toliko parafráze textu příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců, která nebyla žádným způsobem konkretizována ani provázána s odůvodněním. Tato situace není s nyní projednávanou věcí srovnatelná.

[11] Lze tedy uzavřít, že krajský soud se v projednávané věci nedopustil žádného (natož zásadního) pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Vycházel z relevantní judikatury, adekvátně ji na projednávanou věc aplikoval a jeho závěry jsou s ní zcela v souladu. Zároveň nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva.

[12] Polemika stěžovatele s právními závěry krajského soudu o přezkoumatelnosti rozhodnutí v jeho individuálním případě nemůže být sama o sobě způsobila založit přijatelnost kasační stížnosti, neboť nikterak nepřesahuje jeho vlastní zájmy (obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2021, č. j. 2 Azs 180/2020 - 20, bod 17, či ze dne 15. 10. 2021, č. j. 8 Azs 236/2021 - 34, bod 11).

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Soud jí proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[15] Odměna zástupce stěžovatele Mgr. Ladislava Bártý, advokáta, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 3. 2021, č. j. 34 A 6/2021 - 12, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti ze dne 14. 6. 2021 (včetně jejího doplnění ze dne 26. 7. 2021) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupci stěžovatele tak náleží odměna 3100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč. Zástupce stěžovatele soudu nedoložil, že by byl plátcem DPH, a tato skutečnost ani neplyne z veřejně dostupných rejstříků. Přiznaná částka bude advokátovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu